

WYSTAWA

100 LAT W SŁUŻBIE
DLA NIEPODLEGŁEJ

1919-2019

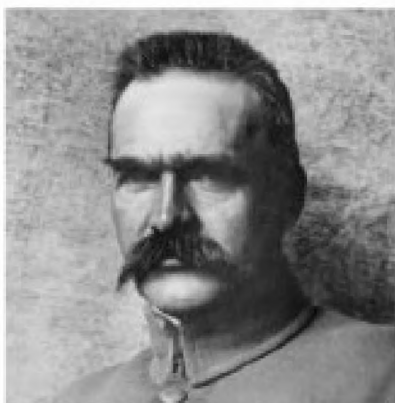
POLICJA 100 lat
1919-2019

POLICJA 100 lat
1919-2019

OJCOWIE NIEPODLEGŁOŚCI

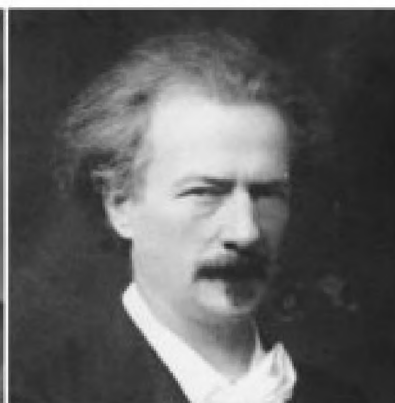
PIŁSUDSKI

DMOWSKI

PADEREWSKI

WITOS

KORFANTY

DASZYŃSKI

FATHERS OF INDEPENDENCE

LEGIONY POLSKIE

1914–1918

Polska formacja wojskowa

Legiony Polskie zostały utworzone 27 sierpnia 1914 r. Początek dała im Pierwsza Kompania Kadrowa, utworzona z inicjatywy Józefa Piłsudskiego 3 sierpnia 1914 r. w Krakowie. W latach 1914–1918 służyło w Legionach niemal 31 tys. osób. Składały się z polskich organizacji paramilitarnych, m.in. oddziałów Związku Strzeleckiego, Polskich Drużyn Strzeleckich, a także sekcji Polskiego Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół”. Stanowiły oddzielną formację armii austro-węgierskiej. Legiony Polskie odwoływały się do polskiej tradycji wojskowej. Najsilniej nawiązywano do czasów napoleońskich i okresu istnienia Księstwa Warszawskiego – nazwą formacji, ceremoniałem wojskowym oraz elementami umundurowania.

W 1914 r. Legiony zostały podzielone na Legion Wschodni i Legion Zachodni. Następnie sformowano z nich trzy brygady: I Brygada – dowódca Józef Piłsudski (od grudnia 1914 do września 1916 r.), następnie Kazimierz Sosnkowski (do października 1916 r.), a później Marian Żegota-Januszajtis (do marca 1917 r.); II Brygada – dowódca Ferdynand Küttner (od maja 1915 r. do lipca 1916 r.), później Józef Haller (do lutego 1918 r.); III Brygada – dowódca Wiktor Grzesicki (do lipca 1916 r.), później Stanisław Szeptycki (do listopada 1916 r.), Zygmunt Zieliński (do kwietnia 1917 r.), Bolesław Roja (do lipca 1917 r.).

Podczas I wojny światowej Legiony Polskie brały udział w walkach z armią rosyjską. Najważniejsze bitwy zostało stoczone m.in. pod Rokitną (13 czerwca 1915 r.), Jastkowem (31 lipca – 3 sierpnia 1915 r.) i Kostiuchnówką (4–6 lipca 1916 r.). Po wydaniu w roku 1916 aktu 5 listopada część legionistów polskich odmówiła złożenia przysięgi na wierność cesarzowi Niemiec, w związku z czym zostali internowani w obozach: żołnierze w Szczypiornie, oficerowie zaś w Beniaminowie, a Józef Piłsudski w Magdeburgu. W okresie od 20 września 1916 do lutego 1918 r. Legiony Polskie nosiły oficjalną nazwę: Polski Korpus Posiłkowy. Po odzyskaniu niepodległości 11 listopada 1918 r. oficerowie i żołnierze Legionów zaczęli tworzyć Wojsko Polskie.

Dziedzictwo Legionów było w okresie II Rzeczypospolitej jednym z najważniejszych elementów kształtujących tożsamość i patriotyczną postawę Polaków. Upamiętniano miejsca legionowych bojów, organizowano marsze szlakami bojowymi poszczególnych formacji. W powszechnej opinii po dziś dzień Legiony utożsamiane są z Marszałkiem Józefem Piłsudskim.

IGNACY
JAN

PA DE REW SKI

1860–1941

**Światowej
sławy pianista,
kompozytor,
działacz
niepodległościowy**

Urodził się w Kurylówce na Podolu. Kształcił się w Warszawie, Strasburgu, Wiedniu i Paryżu. Koncertował na najważniejszych scenach świata; występował między innymi dla królowej Wiktorii.

Podczas I wojny światowej był orędownikiem sprawy polskiej na Zachodzie. Zaczął prowadzić szeroko zakrojoną działalność dyplomatyczną na rzecz Polski i Polaków, wykorzystując swą popularność. Paderewski zbierał m.in. fundusze na pomoc ofiarom wojny i był jednym ze współzałożycieli komitetów pomocy Polakom w Paryżu i Londynie. Wspólnie z polskim noblistą Henrykiem Sienkiewiczem założył w Szwajcarii Komitet Generalny Pomocy Ofiarom Wojny w Polsce. Po wyjeździe do Stanów Zjednoczonych osobiście starał się skłonić prezydenta Woodrowa Wilsona do wystąpienia na rzecz praw Polaków do niepodległego państwa. W 1917 r. został przedstawicielem na USA Komitetu Narodowego Polski. Miał bezpośredni wpływ na deklarację Wilsona ze stycznia 1918 r. W punkcie 13. programu pokojowego znalazł się zapis o stworzeniu niepodległego państwa polskiego na terytoriach zamieszkałych przez ludność bezsprzecznie polską, z wolnym dostępem do morza, niepodległością polityczną, gospodarczą, zaś integralność terytoriów państwa powinna być zagwarantowana przez konwencję międzynarodową.

Przybycie Ignacego Paderewskiego do Poznania w końcu grudnia 1918 r. stało się impulsem do wybuchu powstania wielkopolskiego. W styczniu 1919 r. objął stanowisko premiera rządu RP i ministra spraw zagranicznych, które sprawował przez blisko rok. Wspólnie z Romanem Dmowskim reprezentował Polskę na konferencji paryskiej i podpisał traktat wersalski. W okresie międzywojennym mieszkał w Szwajcarii. Od 1939 r. był przewodniczącym Rady Narodowej RP. Po wybuchu II wojny światowej wszedł w skład władz RP na uchodźstwie. Został wymieniony w tzw. Czarnej Księdze, imiennej liście wrogów III Rzeszy. Zmarł w 1941 r. w Nowym Jorku. W 1992 r. trumnę z jego prochami sprowadzono do Polski, gdzie spoczęła w krypcie archikatedry św. Jana w Warszawie.

*„Żaden z narodów na świecie
nie może się poszczycić takim jak nasz
bogactwem uczuć i nastrojów. [...]
Może w tym tkwi czar nasz ujmujący,
a może też to i wada wielka!”*

Mowa wygłoszona przez Paderewskiego
z okazji Roku Szopenowskiego, 1910 r.

ROMAN DMOWSKI

1864–1939

**Polityk, mąż stanu,
poseł na Sejm
Ustawodawczy RP,
pisarz polityczny**

Urodził się w 1864 r. we wsi Kamionek (dziś część Warszawy), w ubogiej rodzinie szlacheckiej. W 1888 r. został członkiem warszawskiego koła Związku Młodzieży Polskiej „Zet”. W 1889 r. wstąpił do Ligi Polskiej (tajnej, niepodległościowej organizacji patriotycznej). W sierpniu 1893 r., za współorganizowanie manifestacji narodowej w setną rocznicę Konstytucji 3 maja, spędził 4 miesiące w areszcie warszawskiej Cytadeli, a następnie został zesłany poza obszar Królestwa Polskiego (potocznie Kongresówka). W 1903 r. wydał książkę *Mysli nowoczesnego Polaka*, w której zawarł program ideowy środowiska ruchu narodowego.

W czasie I wojny światowej prowadził na Zachodzie akcję dyplomatyczną na rzecz niepodległości Polski. Dzięki jego zabiegom politycznym władze francuskie zgodziły się na utworzenie w czerwcu 1917 r. Armii Polskiej we Francji. Dmowski powołał Komitet Narodowy Polski, uznany przez państwa ententy za oficjalną reprezentację narodu polskiego. Był zwolennikiem tezy, że dla Polski większym zagrożeniem są Niemcy niż Rosja. Konsekwentnie działał na rzecz klęski Niemiec. W 1916 r. otrzymał tytuł doktora *honoris causa* na Uniwersytecie w Cambridge.

Po zakończeniu I wojny światowej na początku 1919 r. został delegatem Polski na konferencji pokojowej w Paryżu, podczas której walczył o uzyskanie ziem zaboru pruskiego oraz Śląska i Mazur. 28 czerwca 1919 r. w Wersalu Dmowski wraz z Ignacym Padereuskim podpisali traktat wersalski, przywracający po 123 latach Polskę na mapie świata. Zgodnie z postanowieniami traktatu Polska otrzymała znaczną część terenów postulowanych na zachodzie, w tym Wielkopolskę i Pomorze Gdańskie, a na Warmii, Mazurach i Górnym Śląsku miało odbyć się referendum. W czasie wojny polsko-bolszewickiej w 1920 r. był członkiem Rady Obrony Państwa. W międzywojniu kontynuował pracę pisarską i pozostawał jednym z przywódców narodowej demokracji.

„Jesteśmy różni, pochodzimy z różnych stron Polski, mamy różne zainteresowania, ale łączy nas jeden cel. Cel ten to Ojczyzna, dla której chcemy żyć i pracować”.

R. Dmowski, *Mysli nowoczesnego Polaka* (1903 r.)

JÓZEF PIŁ SUD SKI

1867–1935

**Przywódca ruchu
niepodległo-
ściowego, polityk,
marszałek Polski**

Józef Piłsudski wywodził się z rodu szlacheckiego osiadłego na Wileńszczyźnie co najmniej od XVII w. W młodości został wmieszany w próbę zamachu na cara Aleksandra III i zesłany na Syberię (1887 r.). Po powrocie w 1892 r. wstąpił do Polskiej Partii Socjalistycznej i wkrótce stał się jednym z jej przywódców. Redagował i drukował „Robotnika”, prasowy organ partii.

Zainicjował stworzenie Związku Walki Czynnej i organizacji strzeleckich przed I wojną światową, a po jej wybuchu – Legionów Polskich. W 1914 r. na czele Pierwszej Kompanii Kadrowej wkroczył do Królestwa Polskiego i wziął udział w walce z Rosjanami. W tym samym roku utworzył Polską Organizację Wojskową. Dowodził I Brygadą Legionów.

22 lipca 1917 r. został aresztowany, a następnie osadzony w twierdzy w Magdeburgu. Po klęsce Niemiec i Austro-Węgier 10 listopada 1918 r. został zwolniony z internowania w Magdeburgu i wrócił do Warszawy. 14 listopada Rada Regencyjna przekazała Piłsudskiemu władzę polityczną; objął funkcję Naczelnika. 16 listopada wysłał do światowych przywódców telegram notyfikujący powstanie państwa polskiego. W listopadzie 1918 r. jako Naczelnik Państwa rozpoczął proces odbudowy państwowości polskiej oraz Wojska Polskiego. W 1920 r. dowodził podczas wojny z bolszewicką Rosją. W tym samym roku został mianowany marszałkiem Polski. W 1923 r., kilka miesięcy po zabójstwie prezydenta Gabriela Narutowicza, Piłsudski zrezygnował ze wszystkich sprawowanych funkcji i udał się „na emigrację” do Sulejówka.

Pogarszająca się sytuacja polityczna kraju oraz kolejne upadające rządy sprawiły, że zdecydował się wrócić do czynnego uprawiania polityki. Marszałek Piłsudski i jego zwolennicy uważali, że w Polsce należy przeprowadzić sanację, czyli uzdrowić sytuację w państwie. W maju 1926 r. przejął władzę w drodze zbrojnego przewrotu. W latach 1926–1935 zajmował stanowiska generalnego inspektora sił zbrojnych, ministra spraw wojskowych oraz dwukrotnie premiera.

Józef Piłsudski rządził Polską dziewięć lat i doprowadził do tego, że stała się ona liczącym się państwem w Europie. Kiedy zmarł, żegnało go zjednoczone w żałobie wielonarodowe społeczeństwo II Rzeczypospolitej.

*„Dał Polsce wolność, granice,
moc i szacunek”.*

Te słowa, wypowiedziane przez prezydenta Rzeczypospolitej Ignacego Mościckiego w dniu pogrzebu Józefa Piłsudskiego, znakomicie charakteryzują rolę Marszałka w dziejach Polski.

1911–
–1914

Szkolenie strzeleckie uczniów I Wyższej Szkoły Realnej. Lwów, 1911–1912 r. (NAC)

1914

Warta strzelecka przed bramą biura werbunkowego Legionów Polskich w Krakowie, sierpień 1914 r. (NAC)

1917

16. pułk armii austriackiej („Dzieci Krakowskie”) w 100. rocznicę śmierci Tadeusza Kościuszki. Front wschodni, 1917 r. (NAC)

1918

1918

Powstanie wielkopolskie, punkt zbioru książek dla żołnierzy, 1918–1919
(zdjęcie z albumu *Polska w latach wojny światowej w kraju i na obczyźnie*, Warszawa 1930)

Powstanie wielkopolskie. Stanowisko ckm-u. Poznań 1918–1919. (zdjęcie z albumu *Polska w latach wojny światowej w kraju i na obczyźnie*, Warszawa 1930)

KOMENDANCI GŁÓWNI POLICJI PAŃSTWOWEJ (1919–1939)

*Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu (...)
pożytek Państwa Polskiego
oraz dobro publiczne mieć zawsze przed oczyma (...)*

Aneks do art. 30 ustawy o Policji Państwowej
Dziennik Praw Państwa Polskiego z 1919 r. Nr 61, poz. 363

Sygn. NAC 1-B-4

Inspektor generalny
WŁADYSŁAW HENSZEL

24.07.1919–20.04.1922

Sygn. NAC 1-B-5

Inspektor generalny
WIKTOR ZYGMUNT SAS HOSZOWSKI

8.04.1922–17.03.1923

Sygn. NAC 1-B-1

Pułkownik
MICHAŁ BAJER

17.03.1923–1.07.1923

Sygn. NAC 1-B-3

Inspektor generalny
**MARIAN GORGONIUSZ
BORZĘCKI**

1.07.1923–4.11.1926

Sygn. NAC 1-B-6

Pułkownik
**JANUSZ ZYGMUNT JAGRYM
MALESZEWSKI**

5.11.1926–24.01.1935

Sygn. NAC 1-B-10

Generał brygady
**JÓZEF IGNACY KORDIAN
ZAMORSKI**

25.01.1935 do kampanii wrześniowej 1939

ROTA PRZYSIĘGI SŁUŻBOWEJ

*„Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu
na powierzonym mi stanowisku
pożytek Państwa Polskiego
oraz dobro publiczne
mieć zawsze przed oczyma;
Władzy zwierzchniej Państwa Polskiego
wierności dochować;
wszystkich obywateli kraju w równym
mając zachowaniu,
przepisów prawa strzedz pilnie,
obowiązki swoje spełniać gorliwie i sumiennie,
rozkazy przełożonych wykonać dokładnie,
tajemnicy urzędowej dochować.
Tak mi Panie Boże dopomóż”.*

Aneks do art. 30 ustawy o Policji Państwowej
Dziennik Praw Państwa Polskiego z 1919 r. Nr 61, poz. 363

ROTA ŚLUBOWANIA POLICJANTA

„Ja, obywatel Rzeczypospolitej Polskiej,

świadom podejmowanych

obowiązków policjanta,

ślubuję:

służyć wiernie Narodowi,

chronić ustanowiony

Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej

porządek prawny,

strzec bezpieczeństwa Państwa

i jego obywateli, nawet z narażeniem życia.

Wykonując powierzone mi zadania,

ślubuję

pilnie przestrzegać prawa, dochować wierności

konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej,

przestrzegać dyscypliny służbowej

oraz wykonywać rozkazy i polecenia przełożonych.

Ślubuję

strzec tajemnic związanych ze służbą,

honoru, godności i dobrego imienia służby

oraz przestrzegać zasad etyki zawodowej”.

Art. 27 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji
(Dz. U. z 2017 r. poz. 2067, z późn. zm.)

PRZYKAZANIA POLICJANTA

1. Honor i Ojczyzna – oto hasła, którymi w życiu Twoim masz się kierować.
2. Ojczyzna powierzyła Ci broń i oczekuje, że będziesz Jej godny.
3. Ojczyzna przyznała Ci wyjątkowe prawa. Tych praw nie nadużywaj, gdyż nie są one przywilejem, lecz obowiązkiem, który sumiennie wypełniasz w służbie Narodu.
4. Przestępstwo jest nieszczęściem. Zachowaj się wobec niego z powagą i ludzkością.
5. Pomóż temu, kto Twojej pomocy potrzebuje i obchodź się ze wszystkimi tak, jak byś chciał, by się z Tobą obchodzono.
6. Bądź odważny, sumienny, ostrożny i nie zawiedź nigdy zaufania przełożonego. Nadużycie zaufania jest hańbą. Mów prawdę, gdyż kłamstwo jest tchórzostwem.
7. Pamiętaj, że nosisz mundur. Jak Cię widzą, tak Cię piszą. Bądź więc zawsze schludnie i czysto ubrany i nie zaniedbuj wyglądu zewnętrznego.
8. Żyj skromnie, zachowasz przez to niezależność. Nie przyjmuj żadnych podarunków, gdyż to zobowiązuje. Jako policjant nie możesz mieć zobowiązań. Życie ponad stan jest hańbą i prowadzi do nieszczęścia.
9. Pijaństwo zabierze Ci ludzką godność, stajesz się pośmiewiskiem rodaków i zasłużysz na pogardę dzieci.
10. Pamiętaj, że Cię podsłuchują, więc nie mów publicznie o sprawach służbowych. Zachowaj umiar w mowie.
11. Bądź w życiu i służbie sprawiedliwy.
12. W wystąpieniach przeciwko wrogom Ojczyzny bądź bezwzględny, pamiętaj jednak, że dobry żołnierz gardzi okrucieństwem.
13. Rozkazów przełożonych słuchaj bezwzględnie, bądź wzorem dla podwładnych, którzy Cię pilnie obserwują. Jeśli żądasz od innych, by byli dobrymi kolegami, pamiętaj sam o koleżeństwie.
14. Miej pogardę dla pochlebców.
15. Pamiętaj, że jesteś żołnierzem. Nie zaniedbuj ćwiczyć się w żołnierskiej sprawności i ucz się ciągle, pamiętając o tym, że obywatele widzą w Tobie człowieka, który musi wiedzieć wszystko.

*Komendant Główny Policji Państwowej
gen. brzyg. nadinspektor Józef Kordian-Zamorski
(na podstawie „Na posterunku”, nr 5/1938 r.)*

ZASADY ETYKI ZAWODOWEJ POLICJANTA

Zarządzenie nr 805 Komendanta Głównego Policji
z dnia 31 grudnia 2003 r.

§ 1. 1. Zasady etyki zawodowej policjanta wynikają z ogólnych wartości i norm moralnych uwzględniających specyfikę zawodu policjanta.

2. Obowiązkiem policjanta jest przestrzeganie zasad etyki zawodowej.

§ 2. W sytuacjach nieuregulowanych przepisami prawa lub nieujętych w niniejszych zasadach etyki zawodowej policjant powinien kierować się zasadami współżycia społecznego i postępować tak, aby jego działania mogły być przykładem praworządności i prowadziły do pogłębiania społecznego zaufania do Policji.

§ 3. Policjant powinien wykonywać czynności służbowe według najlepszej woli i wiedzy, z należytą uczciwością, rzetelnością, wykazując się odpowiedzialnością, odwagą i ofiarnością.

§ 4. Policjant we wszystkich swoich działaniach ma obowiązek poszanowania godności ludzkiej oraz przestrzegania i ochrony praw człowieka, w szczególności wyrażający się w:

- 1) respektowaniu prawa każdego człowieka do życia;
- 2) zakazie inicjowania, stosowania i tolerowania tortur bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karan.

§ 5. Policjant, podejmując decyzję o użyciu broni palnej lub zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego, powinien zachować szczególną rozwagę i stale mieć na uwadze charakter tych środków.

§ 6. Postępowanie policjanta w kontaktach z ludźmi powinna cechować życzliwość oraz bezstronność wykluczająca uprzedzenia rasowe, narodowościowe, wyznaniowe, polityczne, światopoglądowe lub wynikające z innych przyczyn.

§ 7. Policjant powinien przestrzegać zasad poprawnego zachowania, kultury osobistej i dbać o schludny wygląd.

§ 8. Wykonując zadania służbowe, policjant powinien dostosowywać swoje zachowanie do sytuacji i cech osób uczestniczących w zdarzeniu, w szczególności wieku, płci, narodowości i wyznania, a także uwzględniać uzasadnione potrzeby tych osób.

§ 9. W trakcie wykonywania czynności służbowych policjant powinien zachować szczególną wrażliwość i takt w stosunku do ofiar przestępstwa lub innego zdarzenia, udzielać im możliwie wszechstronnej pomocy, a także dbać o zachowanie dyskrecji.

§ 10. Zawiadamiając osobę o zamachu na jej dobra lub przekazując najbliższej rodzinie wiadomość dotyczącą osoby bliskiej, która stała się ofiarą przestępstwa lub innego zdarzenia, policjant powinien zachować takt.

§ 11. Policjant jako funkcjonariusz publiczny powinien wystrzegać się korupcji w każdej postaci oraz zwalczając wszelkie jej przejawy.

§ 12. Policjant nie może wykorzystywać swojego zawodu do celów prywatnych, a w szczególności nie może wykorzystywać informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych ani uzyskiwać informacji do tych celów przy użyciu służbowych metod.

§ 13. Policjant powinien zachować dyskrecję w odniesieniu do informacji mogących zaszkodzić społecznie pojętemu dobru służby lub dobremu imieniu osób uczestniczących w czynnościach podejmowanych przez policjanta.

§ 14. Stosunek policjanta do innych policjantów powinien być oparty na przestrzeganiu zasad poprawnego zachowania, poszanowania godności, a także tolerancji w zakresie nienaruszającym porządku prawnego.

§ 15. Policjant powinien w miarę możliwości udzielać pomocy innym policjantom w realizacji zadań służbowych oraz wspierać w rozwiązywaniu ich problemów osobistych.

§ 16. Przełożony powinien dawać podwładnym przykład nienagannego zachowania, w szczególności nie powinien nadużywać stanowiska, funkcji, stopnia policyjnego w celu poniżenia podległego policjanta.

§ 17. Przełożony powinien zapewnić podległym policjantom właściwe warunki wykonywania zadań i rozwoju zawodowego oraz dbać o atmosferę pracy i dobre stosunki międzyludzkie.

§ 18. Kierując działaniami podległych policjantów, przełożony powinien wydawać jasne i zrozumiałe polecenia oraz inspirować i motywować ich do działania.

§ 19. Przełożony, oceniając podległych policjantów, jest zobowiązany kierować się jasno określonymi i znanymi im kryteriami oraz sprawiedliwością i obiektywizmem.

§ 20. Przełożony powinien wysłuchać podwładnego w sprawach zawodowych i osobistych oraz udzielić mu wsparcia bądź pomocy, z zachowaniem dyskrecji.

§ 21. Policjant powinien rzetelnie wykonywać polecenia przełożonego oraz odnosić się do niego z szacunkiem.

§ 22. Policjant powinien stale doskonalić i uzupełniać swoją wiedzę oraz umiejętności zawodowe, a także dbać o sprawność fizyczną.

§ 23. Policjant powinien dbać o społeczny wizerunek Policji jako formacji, w której służy i podejmować działania służące budowaniu zaufania do niej.

§ 24. Policjant nie powinien akceptować, tolerować ani lekceważyć zachowań policjantów naruszających prawo lub zasady etyki zawodowej.

UMUNDUROWANIE POLICJANTÓW

UBIÓR SŁUŻBOWY POLICJANTA W OKRESIE LETNIM

- Ubiór policjanta:
- czapka letnia służbowa,
 - koszulka T-shirt,
 - spodnie służbowe letnie do półbutów
 - półbuty służbowe

- Ubiór policjanta:
- czapka letnia służbowa,
 - koszulka polo,
 - spodnie służbowe letnie do półbutów
 - półbuty służbowe

- Ubiór policjanta:
- czapka letnia służbowa,
 - koszula służbowa z krótkim rękawem,
 - spodnie służbowe letnie do półbutów,
 - półbuty służbowe

- Ubiór policjanta:
- czapka letnia służbowa,
 - koszula służbowa z długim rękawem,
 - spodnie służbowe letnie do półbutów,
 - półbuty służbowe

- Ubiór policjanta:
- czapka letnia służbowa,
 - sweter służbowy,
 - spodnie służbowe letnie do półbutów,
 - półbuty służbowe
 - [specyficznym w sprawie noszenia przedmiotów umundurowania stosownie do warunków atmosferycznych podejmuje kierownik jednostki organizacyjnej Policji]

UBIÓR SŁUŻBOWY POLICJANTA W OKRESIE ZIMOWYM

- Ubiór policjanta (pod kurtką zimową):
- czapka zimowa służbowa,
 - półgolf,
 - sweter służbowy,
 - spodnie zimowe do trzewików,
 - trzewiki służbowe

- Ubiór policjanta (pod kurtką zimową):
- czapka zimowa służbowa,
 - półgolf,
 - ocieplacz od kurtki zimowej,
 - spodnie zimowe do trzewików,
 - trzewiki służbowe

- Ubiór policjanta (pod kurtką zimową):
- czapka zimowa służbowa,
 - półgolf,
 - sweter służbowy,
 - spodnie zimowe do trzewików,
 - trzewiki służbowe

- Ubiór policjanta (pod kurtką zimową):
- czapka zimowa służbowa,
 - półgolf,
 - ocieplacz od kurtki zimowej (odpięte rękawy),
 - spodnie zimowe do trzewików,
 - trzewiki służbowe

- Ubiór policjanta:
- czapka zimowa służbowa,
 - kurtka zimowa (z emblematem kamery wojewódzkiej lub szczytu Policji),
 - rękawiczki zimowe skórzane,
 - spodnie zimowe do trzewików,
 - trzewiki służbowe

UBIÓR WYJŚCIOWY POLICJANTA

- Ubiór policjanta:
- czapka gabardynowa,
 - koszula wyjściowa (z długim rękawem),
 - krawat,
 - kurtka gabardynowa wyjściowa – bez znaku identyfikacji imiennej,
 - spodnie i półbuty wyjściowe

- Ubiór policjanta – kobiety:
- czapka gabardynowa,
 - koszula wyjściowa,
 - krawat,
 - kurtka gabardynowa wyjściowa – ze znakiem identyfikacji imiennej,
 - spódniczka,
 - półbuty wyjściowe

- Ubiór policjanta:
- czapka gabardynowa,
 - koszula wyjściowa letnia – ze znakiem identyfikacji imiennej,
 - krawat,
 - spodnie i półbuty wyjściowe

- Ubiór policjanta – kobiety:
- czapka gabardynowa,
 - koszula wyjściowa letnia – ze znakiem identyfikacji imiennej,
 - krawat,
 - spódniczka,
 - półbuty wyjściowe

- Ubiór policjanta:
- czapka gabardynowa,
 - koszula wyjściowa,
 - krawat,
 - płaszcz wyjściowy,
 - rękawiczki,
 - spodnie i półbuty wyjściowe

UBIÓR GALOWY POLICJANTA

- Ułożenie sznura galowego
- na kurtce gabardynowej wyjściowej – męskiej
 - bez znaku identyfikacji imiennej

- Ułożenie sznura galowego
- na kurtce gabardynowej wyjściowej – damskiej
 - bez znaku identyfikacji imiennej

UBIÓR ĆWICZEBNY POLICJANTA (nowy wzór)

- Ubiór policjanta w spodniach ćwiczebnych i koszulce z krótkim rękawem T-shirt

- Ubiór policjanta w mundurze ćwiczebnym z pasem głównym: z bluzą ćwiczebną włożoną do spodni ćwiczebnych

- Ubiór policjanta w mundurze ćwiczebnym bez pasa głównego

- Ubiór policjanta w kurtce służbowej letniej

- Ubiór policjanta w kurtce służbowej zimowej z podpiłką i ocieplaczem z polaru

POLICJA DAWNIEJ I DZIŚ

POLICJA 100 lat
1919-2019

zdj. ze zbiorów Narodowego Archiwum Cyfrowego, sygn. NAC I-B-75

zdj. - Policja, Państwowa w fotografii 1819-1889, BHHP KGP, Warszawa 2016

zdj. ze zbiorów Narodowego Archiwum Cyfrowego, sygn. NAC I-B-171-2

zdj. ze zbiorów Narodowego Archiwum Cyfrowego, sygn. NAC I-B-104-1

zdj. Mariusz Mazewski, CSP

zdj. archiwum CSP

zdj. archiwum CSP

zdj. Mariusz Mazewski, CSP

POLICJA DAWNIEJ I DZIŚ

zdj. - Policja Państwowa w fotografii 1919-1939, BHTP KGP, Warszawa 2016

zdj. Grzegorz Winnicki

zdj. ze zbiorów Narodowego Archiwum Cyfrowego, sygn. NAC 1-B-120

zdj. <http://www.wspol.pl/czlonkosc/ga/ga.php?aktualnosci/7590457/tema/-/Archiwalia-w-Franciszk>

zdj. ze zbiorów Narodowego Archiwum Cyfrowego, sygn. NAC 1-B-92

zdj. Robert Sargis, CSP

zdj. ze zbiorów Narodowego Archiwum Cyfrowego, sygn. NAC 1-B-94-11

zdj. Marcin Krawczyk, CSP

POLICJA 100 lat
1919-2019

POLICJA DAWNIEJ I DZIŚ

zdj. - Policja Państwowa w fotografii 1919-1939, BHPP KGP, Warszawa 2016

zdj. Robert Karyś, CSP

zdj. ze zbiorów Narodowego Archiwum Cyfrowego, sygn. NAC 1-B-64

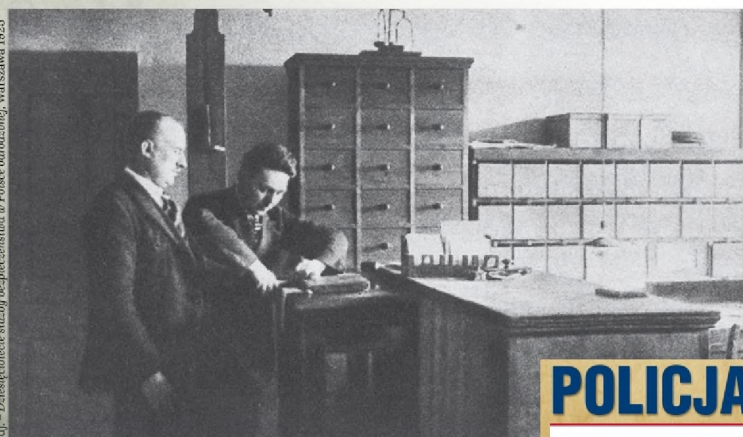
zdj. Robert Karyś, CSP

zdj. - Policja Państwowa w fotografii 1919-1939, BHPP KGP, Warszawa 2016

zdj. Marcin Mazewski, CSP

zdj. - Działalność służby bezpieczeństwa w Polsce odrodzonej, Warszawa 1935

zdj. Robert Karyś, CSP

POLICJA 100 lat
1919-2019

Tatarów, Sanatorium Policji Państwowej [przed 1930]

Piwniczna, Uzdrowisko Policji Państwowej [przed 1939]

Warszawa w pierwszej połowie XIX w. Widok pałacu Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych i Policji [przed 1914]

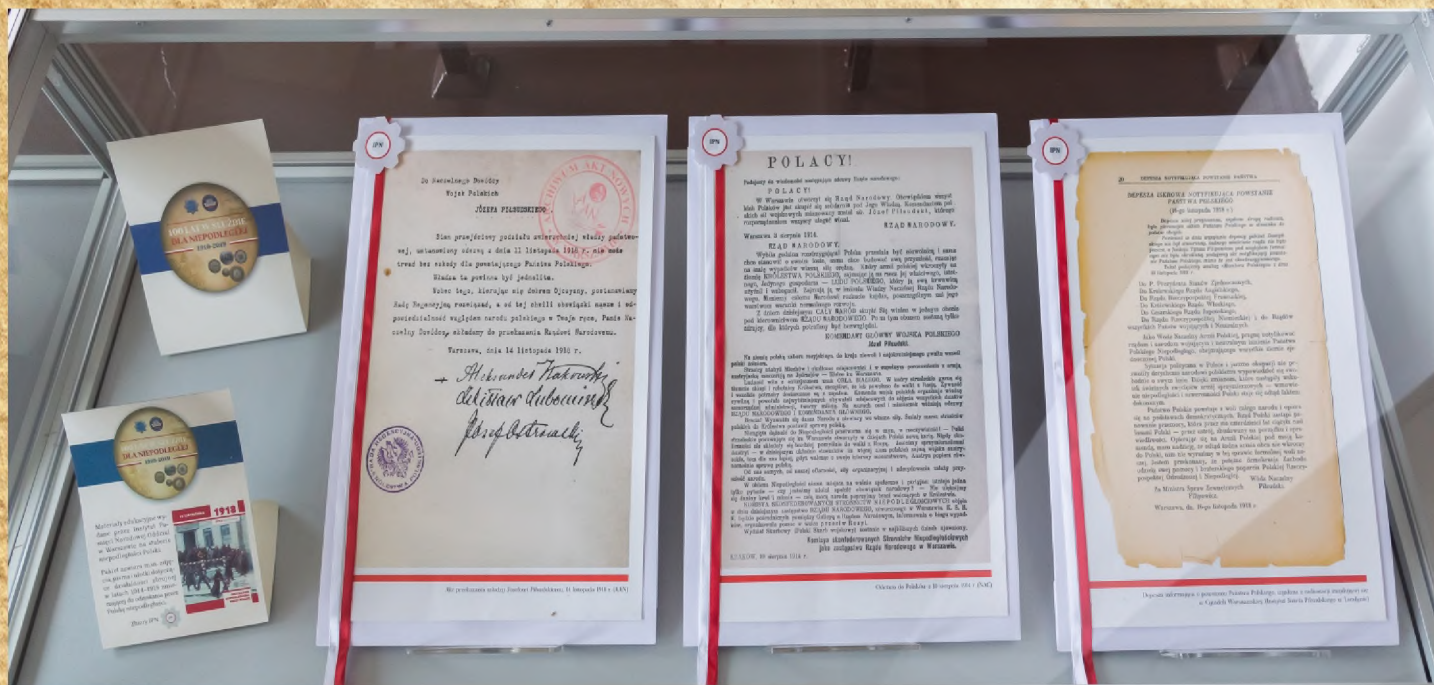
Grodno, Komenda Policji Państwowej [ok. 1935]

Mosty Wielkie, Centralna Szkoła Policji Państwowej. [1931]

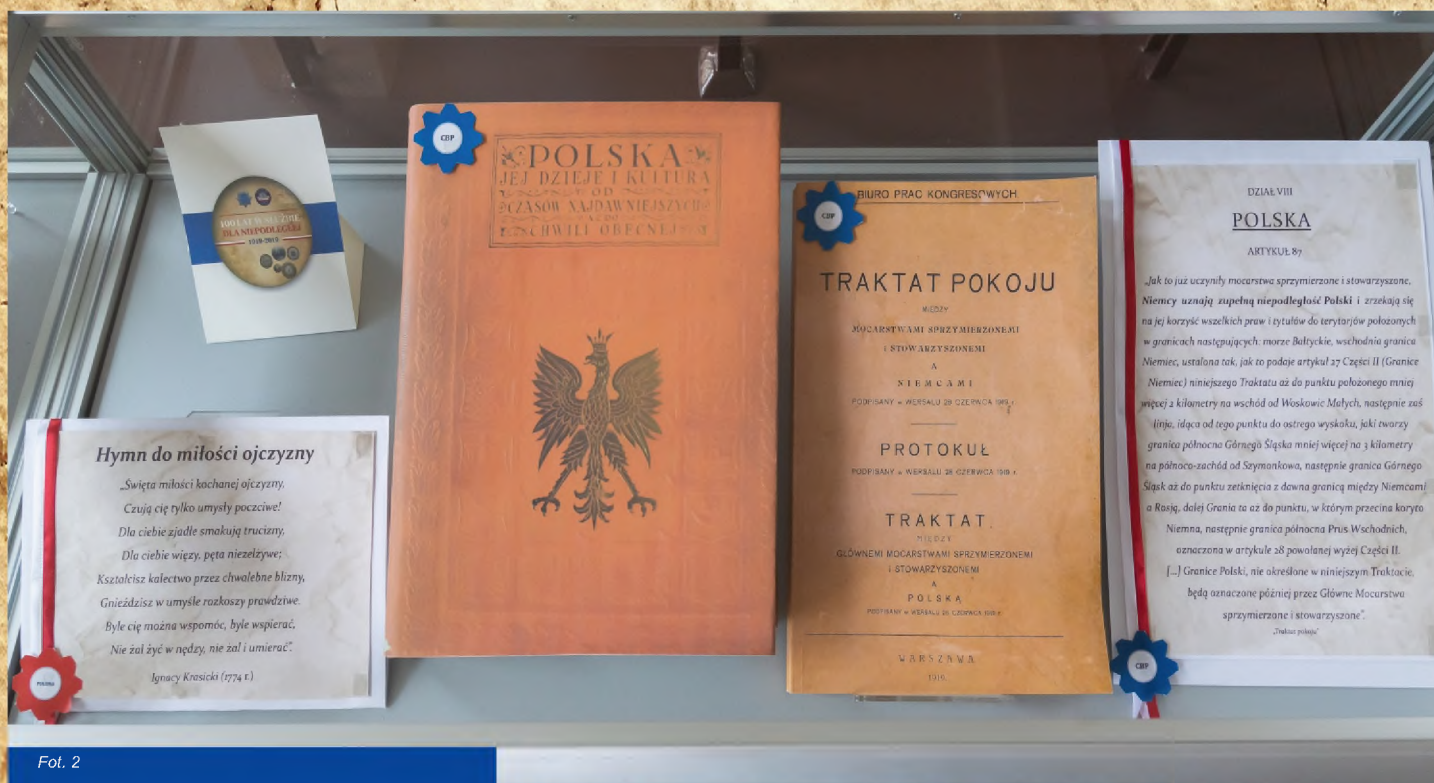

Mosty Wielkie, Centralna Szkoła Policji Państwowej. [1932]

Fot. 1

Wybrane materiały archiwalne dokumentujące powstanie Państwa Polskiego z lat 1914 - 1918
(źródło: Teka edukacyjna IPN wydana z okazji 100-lecie Niepodległości Polski)

Fot. 2

Wydawnictwa opisujące drogę narodu polskiego od zaborów do odzyskania niepodległości (1795 - 1918)

Fot. 3

Pierwsze publikacje dotyczące prawodawstwa polskiego wydane po 1918 r.

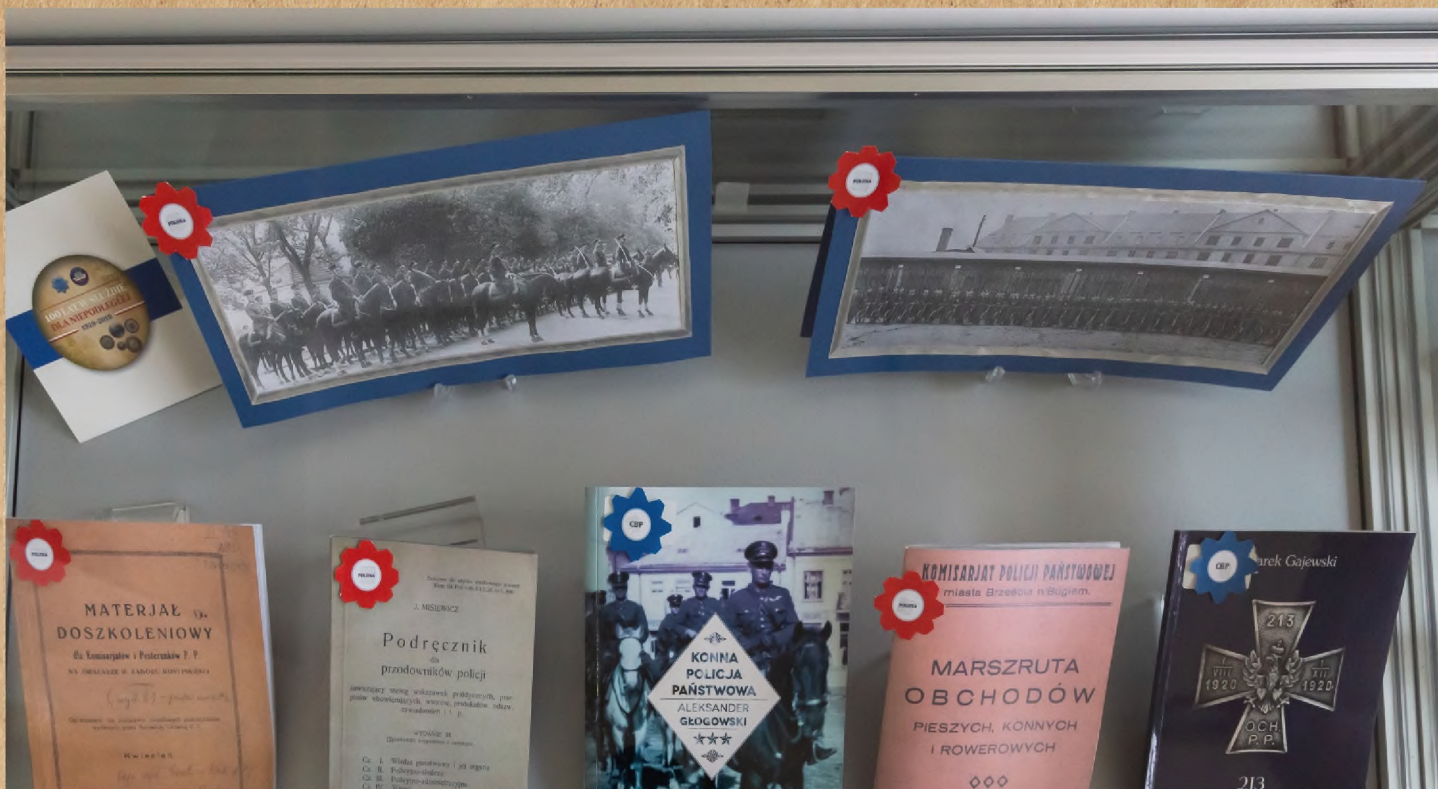
Fot. 4

Wydawnictwa oraz akty normatywne dotyczące historii policji państwowej w latach 1919 - 1939

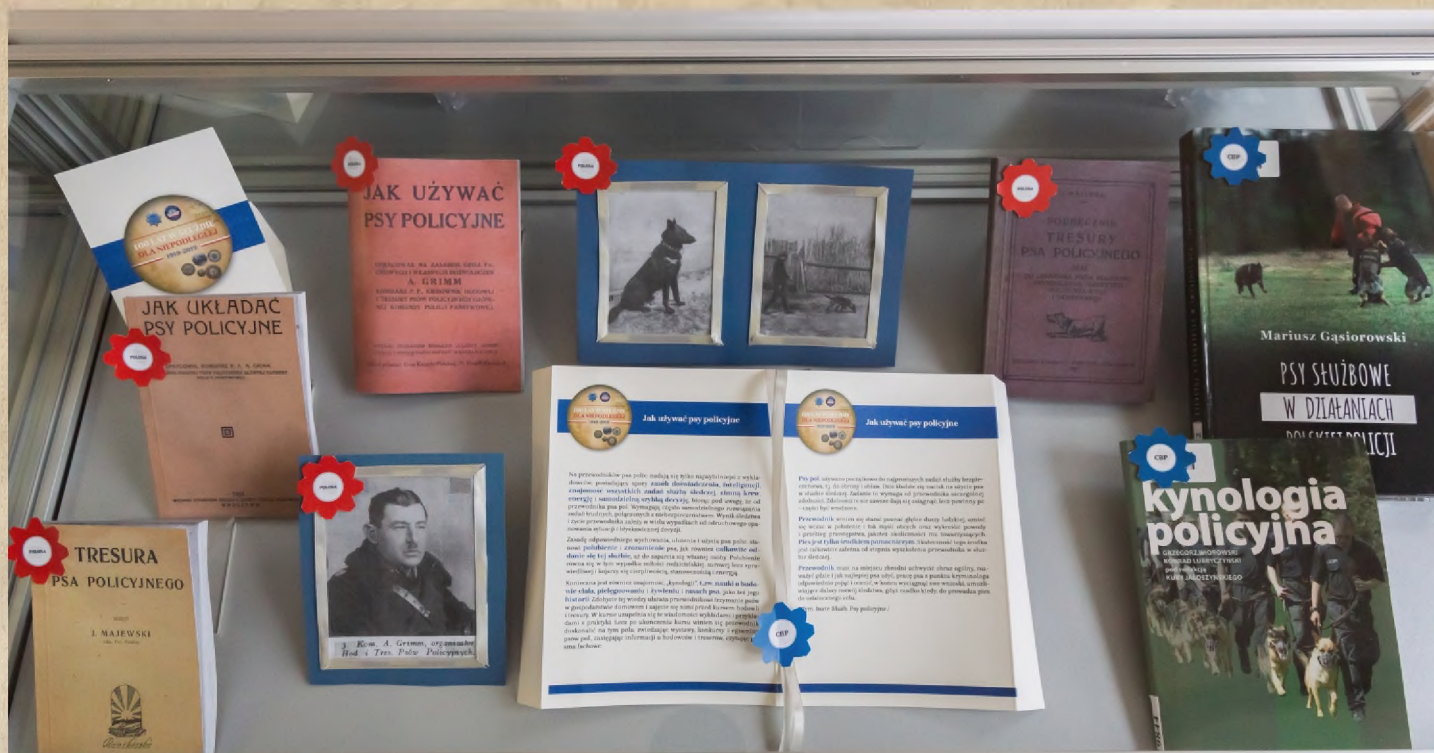
Fot. 5

Archiwalne i współczesne podręczniki z zakresu służby śledczej

Fot. 6

Materiały szkoleniowe dla funkcjonariuszy Policji Państwowej

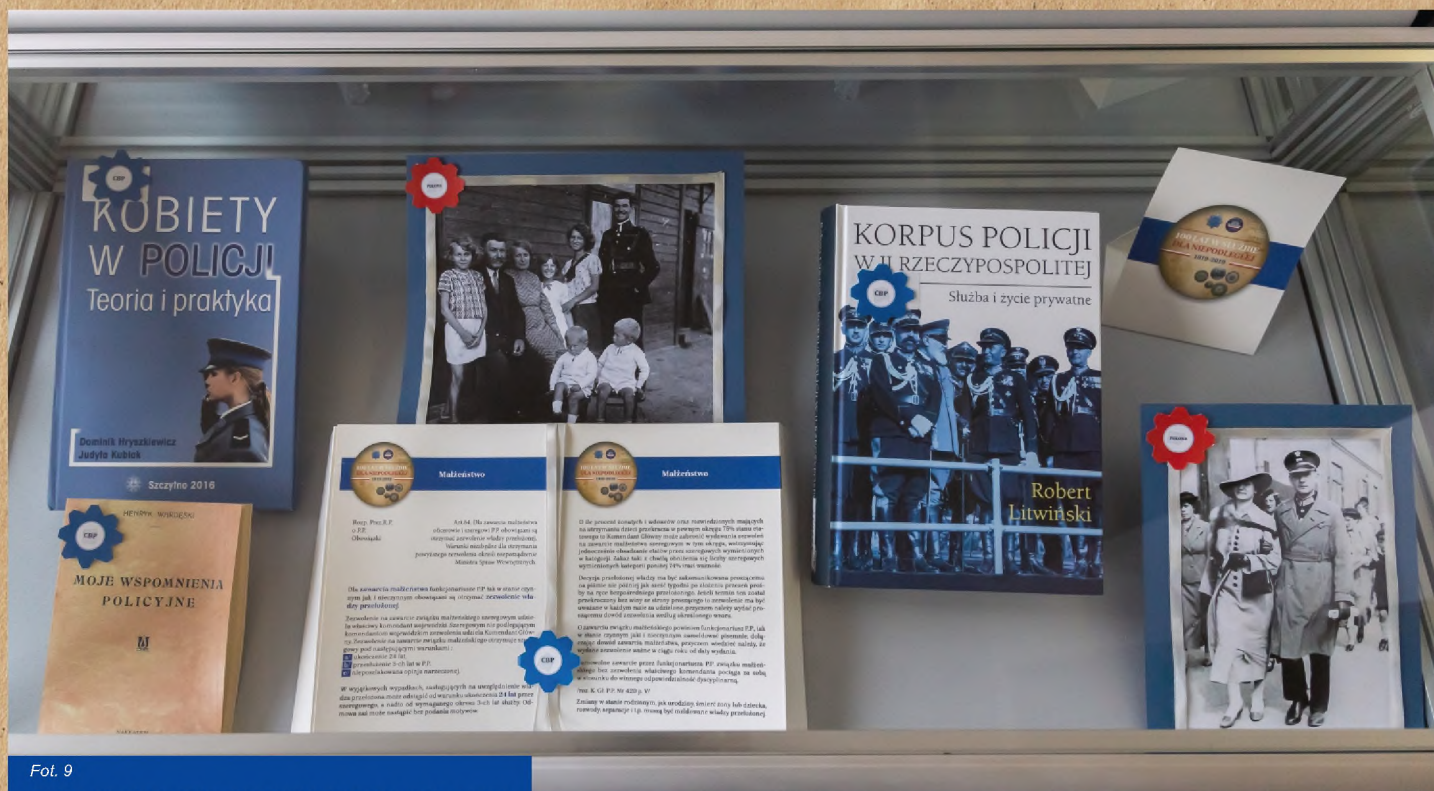
Fot. 7

Opracowania z zakresu kynologii policyjnej od lat dwudziestych XX w. do współczesności

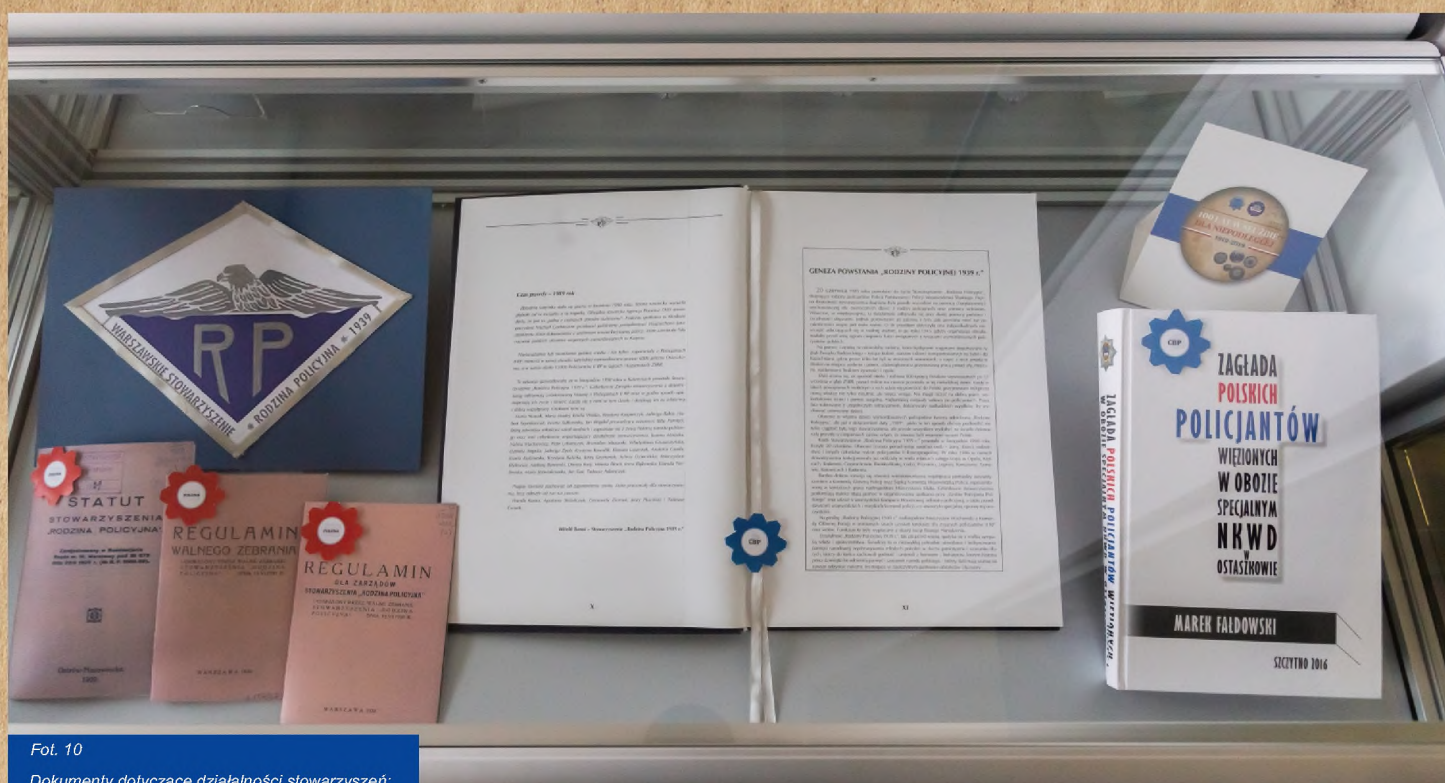
Fot. 8

Dokumenty określające zasady etyki zawodowej Polskiej Policji

Fot. 9

Książki, zdjęcia i przepisy przedstawiające służbę i życie prywatne w Polskiej Policji

Fot. 10

Dokumenty dotyczące działalności stowarzyszeń: "Rodzina Policyjna" oraz "Rodzina Policyjna 1939"

WAŻNE DATY (1919–2019)

24 lipca 1919 r.

uchwalenie przez Sejm Ustawodawczy Państwa Polskiego ustawy powołującej Policję Państwową

7 września 1923 r.

Polska jednym z krajów założycielskich Interpolu

26 lutego 1925 r.

utworzenie policji kobiecej (w 1939 r. na ogólną liczbę 30 774 funkcjonariuszy zatrudnionych było 70 policjantek)

25 maja 1928 r.

utworzenie Szkoły Oficerskiej P.P. w Warszawie oraz szkół dla szeregowych P.P. w Żyrardowie, Sosnowcu i Mostach Wielkich

grudzień 1939 r.

utworzenie Państwowego Korpusu Bezpieczeństwa – polskiej konspiracyjnej formacji Delegatury Rządu na Kraj

17 grudnia 1939 r.

w Generalnym Gubernatorstwie powstaje Policja Polska (zwana granatową), podległa niemieckiej policji porządkowej

wiosna 1940 r.

zbrodnia NKWD na jeńcach obozów w Kozielsku, Ostaszkowie i Starobielsku, wśród zamordowanych były tysiące funkcjonariuszy Policji Państwowej, Policji Województwa Śląskiego, Straży Granicznej i Służby Więziennej, żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza i innych formacji wojskowych, pracowników administracji państwowej i wymiaru sprawiedliwości II RP

7 października 1944 r.

dekretom PKWN komunistyczne władze utworzyły Milicję Obywatelską

1952 r.

Polska zerwała wszelkie kontakty z Interpolem

6 kwietnia 1990 r.

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej uchwalił ustawę o Policji

27 sierpnia 1990 r.

utworzenie Centrum Szkolenia Policji w Legionowie

27 września 1990 r.

Polska ponownie nawiązała współpracę z Interpolem

23 grudnia 1991 r.

polska Policja wstąpiła do Międzynarodowego Stowarzyszenia Policji (International Police Association – IPA), powstała Sekcja Polska IPA

21 lipca 1995 r.

Sejm RP ustanowił dzień 24 lipca Świętem Policji

2 września 2000 r.

otwarcie i poświęcenie największej na świecie policyjnej nekropolii – Polskiego Cmentarza Wojennego w Miednoje, gdzie spoczywają szczątki funkcjonariuszy zamordowanych w sowieckiej niewoli

1 listopada 2004 r.

Polska uzyskała pełne członkostwo w Europolu

INFORMACJA O POCHODZENIU EKSPONATÓW NA WYSTAWIE

Ekspozaty przygotowano na podstawie materiałów archiwalnych udostępnionych przez:

AAN

– Archiwum Akt Nowych

IPN

– Instytut Pamięci Narodowej
Oddział w Warszawie

NAC

– Narodowe Archiwum
Cyfrowe

POLONA

– Cyfrowa Biblioteka
Narodowa

oraz wykorzystano zbiory:

CBP

– Centralna Biblioteka
Policyjna Centrum
Szkolenia Policji
w Legionowie

Jeszcze Polska nie zginęła!

"Herb Polski" - reprodukcja wg.:

Kajetan Saryusz-Wolski: "Album herbów polskich",
Kraków: Salon Malarzy Polskich,
[non ante 1924]: s.2.